

Prim dr Olivera Aleksić Hil – govor na komemoraciji prof Svetomiru Bojaninu 18.01.2024.

Prvi susret sa prof Bojaninom je bio virtuelan. Slučajno sam odgledala jedan intervju sa njim, govorio je o primenjenoj neuropsihologiji, (tako bi smo to danas nazvali). Bilo je zapravo reči o neuropsihološkoj osnovi dovoljno dobrog razvoja (pisao je Winnicott) a prof.Bojanin je pričao o povezanosti majke i deteta, važnosti tog ranog odnosa, koje se neuronske veze osmehom, nežnim glasom i dodirrom stvaraju i bujaju, doprinose napretku, koristeći divnu reč “proosećaju”. Dojmio me je svojim mirom, znanjem, obrazovanjem, isijavanjem neke dobrote-utkao je postulate dečje psihijatrije, neuropsihologije, mentalne higijene razvojnog doba kojih se i danas držimo.

I da nastavim, sutradan sam došla u Institut i pitala ga koji je način da upišem poslediplomske studije iz neuropsihologije, kod njega. On je rekao "sedi čeri", i tako ostadoh i dan danas.

Mnogi od nas sedeli su u njegovoj ordinaciji, godinama upijali njegovo znanje i savete " vidi šta tu mamu boli", " budi nežna, svi nešto trpe", svi su dolazili sredom u 9. Ali nikada niko nije navaljivao, svadjao se, nije se čuo povišen glas, nervoza, napetost iako je čekaonica bila uvek prepuna. On bi pomalo čkiljio, nameštao naočari ili uzimao veliku lupu (kao pravi detektiv) da prouči donete mu izveštaje, temeljno, upijao sve što govore čak i kad je izgledalo da ga je uhvatila kratka dremka: “Profesore?”, “slušam,slušam”.

Svakome je znao uputiti pravu reč, ispitati prave stvari. Tu su bile Viola i Tanja, njegov tim, koje su tačno znale šta treba činiti u daljem procesu rada se detetom.

Sa kolegama je imao poseban odnos, veoma su ga poštovali, cenili njegovo znanje i mudrost. Ne znam nikoga ko je sa toliko žara pisao o nauci ali sopstvenim zapažanjima, o deci, sistemu obrazovanju, roditeljstvu i još mnogo čemu.

Širio je neuropsihološku misao gde god bi kročio: na kongresima, predavanjima za stručnu i užu publiku, medije (vizuelne i pisane), napisao je brojne stručne knjige ali i knjige za opštu populaciju. Jedna škola u njegovom rodnom mestu dobila je njegovo ime, Dnevna bolnica za decu u Institutu za mentalno zdravlje, koju je on osnovao takođe, hiljade studenata nose potpis u indeksu iz njegovog predmeta a reedukaciju psihomotorike kao metod rada sa decom primenjuje veliki broj defektologa.

Vest o njegovoj smrti primila sam u Vrnjačkoj Banji, na odmoru. Tu su održavani brojni "Defektološki dani", tu smo sa profesorom, u Švajcariji, mi, tada mlade i starije kolege pili kafu i jeli (kako je on govorio), “najbolje krempite na svetu. Davao nam je i tople, očinske savete, kada bi video sa smo mi, tada specijalizanti, upali u krizu. Nismo morali da pričamo šta nam je: on bi samo rekao: "ne smeš da padneš, samo guraj napred, kad izadjes iz toga imaćeš neki produkt a ne prazninu i gubitak, idi u korak, ili ispred, piši, uči, radi, druži se."

Bio je zabavan, društven, okupljao je ljude oko sebe harizmatično. Sredom bi se svi zajedno družili i radili i tako i na kongresima. A onda 9. Janura ove godine padala je kiša suza u nama i oko nas, otputovao je prof. Bojanin daleko...

Bio je jako ponosan na svoju porodicu: svoju suprugu Mirjanu, decu Stanoja i Jelenu. Govorio je o njima malo ali sa dubokim pijetetom.

Otišao naš profesor u zvezde da osvetla našoj deci put a nas roditelje i stručnjake večno da podseća zašto je ljubav važna. Hvala mu za sve što nas je naučio i što je svojim postojanjem oplemenio naš život.

18.01.2024.

Vaša Olja